

Het nieuwe leven van Coco Pinchard

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Dwaalspoor

Stille angst

De Coco Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Kerstmis met Coco

Het doldwaze leven van Coco Pinchard

Het nieuwe leven van Coco Pinchard

boekerij.nl

Robert Bryndza

*Het nieuwe leven van
Coco Pinchard*

Deel 3 van de *Coco Pinchard*-serie

Vertaald door Frouke van Es en Monique Eggermont

ISBN 978-90-492-0714-4
ISBN 978-94-023-2536-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Coco Pinchard, the Consequences of Love and Sex*
Vertaling: Frouke van Es en Monique Eggermont
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2021 by Raven Street Ltd
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Ján – jij hebt mijn leven veranderd

JANUARI 2012

Zondag 1 januari

Ik heb besloten een dagboek bij te houden. Er is de afgelopen jaren zo veel gebeurd, dat ik het gevoel heb dat ik alles moet gaan vastleggen. Ik kwebbel er weliswaar in e-mails graag op los, maar waar zijn die e-mails nu? Waar blijven die berichtjes, de tweets die ik af en toe post?

Adam zei net toen hij over mijn schouder keek: ‘Die staan allemaal op je laptop en je mobiel, suffice.’

‘En wat nou als iemand de stekker uit het internet trekt? Of als er een kernoorlog uitbreekt?’ vroeg ik.

‘Coco, als er een kernoorlog uitbreekt, betwijfel ik of dat schriftje van WHSmith het overleeft.’ Hij wees naar mijn dagboek en ging verder zoeken naar zijn stappenteller. We zijn net weer terug in mijn huis, en de verhuizers hebben alles in de lege woonkamer gedumpt, waar alle dozen die we in een opslagruimte hadden gestald nu tot het plafond reiken. We kunnen ons er niet echt toe zetten om ze uit te pakken, dus slapen we op twee banken die we tegen elkaar aan hebben geschoven, en de dozen gebruiken we als salontafel, en om boeken en tijdschriften op te leggen.

Ik keek vanaf mijn plekje op de bank naar Adam, die in een verschoten spijkerbroek en een wit t-shirt om zijn lenige, gespierde lijf

zwoegend met dozen liep te slepen. Hij is een van die irritante mensen die atletisch gebouwd zijn, maar evengoed aan fitness doen.

Ik zag een heel klein gaatje in de linkerbil van zijn spijkerbroek (hij heeft geen onderbroek aan, die zitten ook nog ergens in een doos). Het piepkleine stukje bloot dat erdoorheen kwam is heel opwindend. Het doet me denken aan die scène in *The Piano*, waarin Holly Hunter een gat in haar panty heeft en Harvey Keitel daar vreselijk opgewonden door raakt. Nou, de situatie hier is totaal anders. Ik ben geen doofstomme vrouw uit Schotland, we zitten hier in Londen. Ook heb ik niet die verfijnde botstructuur van Holly Hunter. En Adam is daar beneden veel meer gezegend dan Harvey Keitel.

Ik zuchtte even van geluk toen ik naar mijn nieuwe, sexy echtgenoot keek. Je zou een walnoot tussen zijn billen kunnen kraken. En dat is wel handig, want sinds de verhuizing is ook de notenkraker onvindbaar.

‘Ja!’ Adam had eindelijk zijn stappenteller gevonden. ‘Dus we gaan morgen beginnen met hardlopen, oké?’

‘Ja, natuurlijk,’ loog ik, terwijl ik het blik Quality Street doorspitte op zoek naar een chocolaatje zonder kokos.

Maar goed, waar was ik gebleven? O ja, dat ik mijn leven ga vastleggen. Ik heb ergens gelezen dat er in de toekomst geen verslagen meer van ons te vinden zullen zijn omdat we alle papieren hebben versnipperd, terwijl we filmpjes tweeten van dikke, paaldansende dames.

Dit is dus mijn dagboek. Hopelijk schrijf ik nu langer door dan tot half januari, dat was altijd het moment waarop ik in al mijn eerdere dagboeken afhaakte.

Maandag 2 januari

Ik voel me heel bedroefd dat de kersttijd nu officieel voorbij is. Het was onze eerste kerst als pasgetrouwd stel en wat was het een heer-

lijke tijd. Eenvoudig en romantisch. Er was geen stress, geen drukte, geen tv, geen hectische feestjes met mensen die we amper kennen, en geen schoonfamilie. Dit komt vast vreselijk antisociaal over, maar dat ben ik echt niet. Ik heb uitgerekend dat ik in de vierenveertig jaar dat ik op deze aarde rondloop tweeëntwintig keer een kerstlunch bereid heb in dit huis! Elk jaar kwam de familie van mijn ex hier tien dagen, ja, tien dagen, logeren! Mijn schoonmoeder Ethel bekritiseerde de manier waarop ik al die tweeëntwintig kalkoenen klaarmaakte, er was meer dan tweeëntwintig keer ruzie over wie de afstandsbediening mocht vasthouden, en er is tweeëntwintig keer afschuwelijk competitief monopoly gespeeld.

Mijn zoon Rosencrantz heb ik dit jaar wel gemist. Hij zat met zijn huisgenoten op Ibiza. Hij heeft niet gebeld, maar was wel heel aanwezig op Instagram, waar hij zonovergoten foto's postte van chaotische feestjes – allemaal met een zweem van de jaren zeventig uit de vorige eeuw.

Hier in Londen vriest het. Een rijtje ijspegels hangt aan de kale takken van de perenboom in de tuin, maar binnen zitten we warm en dicht naast elkaar op de bank, met Rocco, ons hondje, aan onze voeten.

Adam heeft hout uit de schuur naar binnen gesleept en enorme vuren gestookt. We hebben ernaar gekeken toen ze brullend oplaaiden. We dineerden bij kaarslicht en hebben uren zitten kijken naar de sneeuwvlokken die achter de tuindeuren op het terras vielen. Wat een verrukking.

We zijn alleen de deur uit geweest om Rocco uit te laten. Marylebone ziet er prachtig uit in de sneeuw. In alle chique huizen staan kerstbomen te flonkeren in de erker, er hangen hulstkransen op de glanzende voordeuren, en de schattige speciaalzaakjes in de hoofdstraat hebben kerstvoorstellingen in de etalage uitgesteld.

Vanochtend ging Adam de deur uit om een ontbijt voor ons te halen bij de koffietent in Baker Street.

‘Is dat om me op te vrolijken, nu kerst voorbij is?’ vroeg ik toen hij terugkwam met een stapel baconsandwiches.

‘Ja, en we hebben koolhydraten nodig omdat we gaan rennen, weet je nog?’

Nadat we ons volgestopt hadden, ging ik in de onuitgepakte dozen op zoek naar iets wat ik kon aantrekken om in te gaan rennen. Er waren niet veel opties. We verlieten het huis en renden naar Regent’s Park. Adam zag er sexy en atletisch uit in zijn fraaie, glimmende Adidas-pak en ik sjokte achter hem aan in een wijd fleece geval dat ik al jaren geleden weg had moeten doen. (Het was dat of een nylon joggingpak van rond 1987.)

We hadden nog maar een klein rondje om Regent’s Park gelopen toen ik me niet lekker begon te voelen. Ik bleef staan voor het huis van mijn vriend Chris en ging daar op het muurtje zitten.

‘Het ziet er zo leeg uit,’ zei ik, terwijl ik probeerde op adem te komen.

‘Dat komt doordat het leeg is.’ Adam bleef op de plaats staan joggen. De ramen aan de voorkant staarden als twee lege oogkassen naar me terug. Ik keek op mijn horloge.

‘In Los Angeles is het drie uur in de nacht. Hij zal wel slapen,’ zei ik.

‘Mwah, hij is vast ergens aan het feesten,’ zei Adam. ‘Hier, je moet genoeg drinken.’ Hij bood me zijn sportdrankje aan, maar plotseling moest ik overgeven. Ik draaide me om en boog me over de muur van Chris’ tuin, waar ik op een paar sneeuwkllokjes braakte die net met hun kopjes boven de grond uit kwamen. Ik ging weer zitten toen er een gezinnetje langs jogde. De ouders in fraaie sportkleding, net als hun zoontje van een jaar of vijf, maar de misselijkheid overviel me opnieuw en ik gaf weer over.

‘Jakkie, mama, die mevrouw spuugt!’ zei het jongetje, dat was blijven staan.

‘Blijf daar weg, Eustace, misschien heeft ze wel iets besmettelijks,’

zei de vrouw snibbig. Ik kokhalsde en braakte voor de derde keer.

‘Is het wel een vrouw? Het kan ook een zwerver zijn, toe, ga weg daar, Eustace!’ schreeuwde de man in de richting van mijn achterwerk dat in de lucht omhoogstak. Ik tastte naar een zakdoek, veegde mijn mond af en draaide me om, klaar om mijn eer te verdedigen, maar ze waren al naar de Outer Circle gerend.

‘Gaat het?’ vroeg Adam.

‘Ja, je had ze wel eens kunnen zeggen dat ik een vrouw ben!’

‘Dat leek me niet belangrijk... Je voelde je zo beroerd.’

‘Het is wel belangrijk! Ik wil niet aangezien worden voor een mannelijke zwerver met een dikke kont! Ik zei je al dat dit trainingspak niet om aan te zien is.’ Ik streek mijn haar glad en trok mijn jasje recht.

‘Je ziet er niet uit als een mannelijke zwerver, en je hebt ook geen dikke kont,’ vervolgde hij snel. ‘Gaat het? We hebben gisteravond niet veel gedronken, toch?’

‘Nee, we hebben ons aardig ingehouden... Ik heb waarschijnlijk iets verkeerd gegeten.’

‘Denk je dat het door de baconsandwiches komt? Denk je dat ik ook ziek word?’ Adam ging op de hypochondrische toer.

‘Ben je misselijk?’

‘Nee.’

‘Dan zal het wel niet.’

Nadat de misselijkheid was weggeëbd, liepen we terug naar huis en ik ging douchen. Toen ik in mijn ochtendjas beneden kwam, had Adam de open haard aangestoken. Hij stond daar in de gloed van het vuur, slechts gekleed in een onderbroek, en de vlammen speelden over de rest van zijn strakke, gespierde lichaam. Ik sloeg mijn armen om zijn middel.

‘Hé daar, voel je je al beter?’ vroeg hij.

‘Ja, hoor. Het verdween net zo snel als het kwam opzetten...’

Hij draaide zich naar me om en we kusten elkaar. Ik gleed met

mijn vingers over zijn strakke buik en zijn handen vonden hun weg onder mijn ochtendjas.

‘Au!’ riep ik.

‘Wat is er?’ Hij trok zijn hand weg.

‘Ik heb ineens zulke zere borsten... Het is toch nog niet mijn tijd van de maand?’

‘Nee. Je doet vrij normaal...’ Zijn stem stierf weg.

‘Hoe bedoel je, normaal?’ vroeg ik behoedzaam terwijl ik mijn ochtendjas dichtknoopte.

‘Niet dat je niet altijd normaal doet, maar je kunt soms vlak voor je ongesteldheid behoorlijk... gespannen en emotioneel zijn.’

Mijn mobiel rinkelde.

‘Gered door de bel,’ zei ik. Ik pakte hem op van een verhuisdoos. ‘O, het is Marika.’

‘Maar we waren net...?’

‘Dat kan wel twintig minuutjes wachten, ze belt uit Slowakije.’

Adam zuchtte, trok zijn onderbroek recht en liep naar de keuken.

‘Hallo!’ schreeuwde Marika aan de andere kant van de lijn. ‘Hallo, Coco?’

‘Waar ben je?’ vroeg ik.

‘Ik sta op het balkon, dat is de enige plek waar ik ontvangst heb in die verrekte flat van mijn moeder. Er woedt een enorme sneeuwstorm! Wat ben jij aan het doen?’

‘Ik wilde net gaan seksen met Adam.’

‘O, sorry, dan bel ik wel terug.’

‘Nee! Nee, niet doen. Iedereen laat ons al sinds de bruiloft met rust. Praat met me. Hoe was kerst met je moeder?’

‘Verschrikkelijk. Mijn zus en haar man waren bij zijn ouders en mijn stiefvader zat in het café, dus ik was alleen met m’n moeder. Nou ja, niet helemaal alleen. Er stonden twaalf reusachtige beelden van Jezus in het huis.’ Marika zuchtte diep.

‘Heb je haar verteld over Milan?’

‘Ja.’

‘Wat zei ze?’

‘Niets. Ze liep naar de keukenkast, haalde er een stuk papier uit en schreef zijn naam erop.’

‘Aardig, toch? Om niet te vergeten hoe hij heet?’

‘Nee. Het was om mij te kakken te zetten. Op dat papier stonden de namen van alle vriendjes die ik ooit aan haar heb voorgesteld. Vijftien stuks.’

‘Echt?’

‘Je vindt het veel, hè? Ik hoor het aan je stem,’ zei ze.

‘Nee! Nee. Niet veel, maar hoeveel was dat dan? Eén per jaar... Voor een meisje dat in Londen woont, betekent dat dat je geluk hebt in de liefde!’

‘Haha, die Coco...’

‘Marika, Milan lijkt me heel leuk, sexy en lief. Hij is een Slowaak, net als jij –’

‘En toen kreeg ze me zover dat ik te biecht ben gegaan,’ viel Marika me in de rede.

‘Hoe dan?’

‘Ik was een tikje aangeschoten na de nachtmis. Ze duwde me in de richting van de biechtstoel, en ik dacht dat dat de uitgang was.’

‘Wat heb je opgebiecht?’

‘Niets. Ik herkende de priester achter het rooster. Ik heb met hem op school gezeten. Hij stond altijd met een jongen te tongen achter de kantine. Ik zei tegen hem dat hij geen enkel recht van spreken heeft, omdat hij vroeger altijd van alles uitspookte tijdens de lunch-pauze.’

‘Wat zei je moeder ervan?’

‘Ze stond buiten samen met haar vriendin Hedwiga te luisteren. Ze sleurden me de biechtstoel uit, noemden me een zondig kind en hebben sindsdien niet meer tegen me gepraat... Ik heb een puinhoop van mijn leven gemaakt, Coco.’

(Marika heeft vorig jaar haar baan als lerares op een middelbare school opgegeven en nu is ze hondenuitlater.)

Adam verscheen in de deuropening en zwaaide vragend met een fles gin en een fles wodka. Ik stak mijn duim op naar de fles gin.

‘Je hebt geen puinhoop gemaakt van je leven, Marika,’ zei ik geruststellend.

‘Ik blijf maar in cirkeltjes draaien, mijn leven gaat nergens heen. Ik zou willen zijn zoals jij en Adam. Gesetteld. Gelukkig.’

Ik hoorde Marika’s telefoon piepen.

‘O, ik heb een wisselgesprek van Milan. Ik heb hem kersttelefoonseks beloofd.’

‘Nou, doe maar voorzichtig op dat balkon, zorg dat je niet bevriest.’

‘Haha. Over een paar dagen ben ik weer in Londen. Ik mis je, Cootje, en doe de groeten aan Adam.’

Ze hing op en Adam kwam binnen met twee glazen gin-tonic, alleen met een schortje voor.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg hij terwijl hij ronddraaide om zijn fraaie naakte achterkant en voetbalbenen te showen.

‘Ik vind het...’ zei ik, maar verder kwam ik niet omdat ik ineens als een gek naar de wc moest rennen om weer over te geven.

‘Liefje, gaat het?’ vroeg Adam voor de deur. ‘Wat heb ik gedaan?’

‘Niets,’ zei ik. ‘Ik denk dat ik iets verkeerd heb gegeten.’

Maar we hebben allebei hetzelfde gegeten en Adam is prima in orde.

Dinsdag 3 januari

Vanochtend was ik nog steeds misselijk, dus Adam zei dat hij Rocco wel uit zou laten. Ik had niet goed geslapen en werd met een opgeblazen gevoel wakker. Ik voelde me oud. We hebben gisteravond naar *The Curious Case of Benjamin Button* gekeken. Toen we bij het

gedeelte kwamen waarin de oudere Cate Blanchett de jonge Brad Pitt ziet, zei Adam gekscherend: 'Ha, dat zijn wij over niet al te lange tijd!' waarop ik héél kwaad werd, maar hij begreep het niet. 'Cootje, het was maar een grapje,' zei hij steeds.

Snappen mannen dan echt niets van vrouwen? Adam is zes jaar jonger dan ik, maar mannen worden zo veel appetijtelijker oud. Sean Connery wordt nog steeds sexy gevonden, maar hoe zit het met al die Bond-meisjes?

Toen Adam was vertrokken, ging ik op de rugleuning van de bank staan, trok mijn lange slaapshirt uit en beoordeelde mijn naakte lichaam in de reusachtige spiegel die boven de haard hangt.

Mijn buik zag er heel plat uit, mijn achterwerk een beetje dik, maar vrij glad. Mijn *boobies*, tja, prachtig... Pijnlijk, maar groot en pront. Heel anders dan anders. Ik wilde net gaan uitrekenen wanneer ik mijn menstruatie kon verwachten, toen ik de voordeur zachtjes dicht hoorde klikken. Er klonk gedruis in de hal. Ik dacht dat het Adam was, maar normaal gesproken begint Rocco meteen rondjes in huis te rennen als hij terugkomt van een wandeling. Ik hoorde zacht gekraak in de keuken en ik dacht meteen: dat is een inbreker die op onze kerstcadeaus uit is!

Ik trok mijn slaapshirt weer aan en liep voetje voor voetje, achter de bank langs, naar de deur. Onderweg trok ik een deegroller uit een van de dozen.

Ik tuurde om het hoekje van de deur de hal in. De keukendeur was dicht. Die stond kort daarvoor nog open, ik wist het zeker. Ik liep er langzaam naartoe, haalde diep adem en stormde zwaaiend met de deegroller naar binnen, terwijl ik schreeuwde: 'Wij zijn Jehova's getuigen, we doen niet aan cadeaus!'

Ethels hoofd dook op boven een van de kastdeurtjes. Een doorzichtig rood plastic regenkapje zat strak onder haar kin vastgestrikt. We begonnen allebei te gillen.

‘Godsamme,’ zei ze, terwijl ze haar regenjas vastgreep. ‘Je bezorgt me zowat een beroerte!’

‘Wat doe jij hier?’ snemde ik.

‘Sinds wanneer ben jij Jehova’s getuige?’

‘Dat ben ik niet, ik verwachtte een inbreker aan te treffen. Ik zei dat om hem af te schrikken.’

‘Ik zou hebben gezegd dat ik een blaffer had,’ zei Ethel met rollende ogen.

‘Hoe ben je binnengekomen?’

‘Met me sleutel,’ zei ze.

‘Welke sleutel?’

‘Mijne!’ Ze had een stoffig pak koffiefilters uit de open kast vast. ‘Kijk me niet zo aan, Coco, jij heb me die sleutel zelf gegeven!’

‘Wanneer dan?’

‘Jemig, dat weet ik niet meer, hoor... was het 1990? 1991? Toen Thatcher de laan uitgestuurd werd?’

‘Ethel... je kunt niet zomaar binnen komen vallen. Adam en ik zijn nog maar net terug.’

‘Je heb me toch een sleutel gegeven!’

‘Ja, maar sindsdien is er een hoop gebeurd. Je had een sleutel omdat ik met je zoon getrouwd was. En dat ben ik nu niet meer!’

‘En wiens schuld is dat, hm?’

‘Die van hem, Ethel.’

Ze trok een grimas.

‘Laat het gaan, ik wil dit gesprek niet nog eens voeren.’

‘Over laten gaan gesproken, je bent pas vijf minuten met die Adam getrouwd,’ zei ze terwijl ze met het zakje filters naar me wees.

‘Ik ben nog niet aangekleed.’ Ik trok het slaapshirt over mijn billen.

‘Is dat jouw manier om te laten zien waar je mee bezig was?’

Dat negeerde ik. ‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord. Wat doe je hier?’

‘Ik zoek pasteibakjes,’ zei Ethel.

‘Pasteibakjes?’

‘Ik ben een leesclub begonnen,’ zei ze gewichtig. ‘En ik wil me clubleden sherry en pasteitjes aanbieden, maar die zijn nergens te koop. Ik ben naar die grote Marks geweest in Oxford Street, maar die hebben alleen pááseitjes! Paaseitjes, in januari!’

‘Ik heb geen pasteibakjes in huis.’ Ik legde mijn hand op de hare toen ze een ander kastje open wilde doen.

‘Die heb je zeker allemaal opgegeten?’

‘Ja.’ Ik trok mijn slaapshirt nog iets verder omlaag.

‘Nou, heb je dan tenminste goeie koffie?’

Ik rommelde wat rond en vond een pak koffie.

Ze tuurde naar het etiket. ‘*Bump ’n grind*-melange?’

‘Chris stuurde dat in een kerstpakket uit West-Hollywood.’

‘O, nee, kind. Ik kan mijn clubleden geen gay koffie schenken...’

‘Dat is geen gay koffie.’

‘Nou, het klinkt anders niet hetero! Die Italiaanse kerel die vorig jaar je huis huurde had heerlijke cappuccino.’

‘Hoe weet je dat?’

Ethel zweeg even. ‘Nou, hij was een Italiaan, die drinken toch geen instantkoffie?’

‘Ethel... Heb jij ingebroken toen hij hier woonde?’

‘t Is toch geen inbreken als je een sleutel heb,’ zei ze.

‘En nou wegwezen!’ Ik duwde haar naar de keukendeur.

‘Ik vond ’m een beetje een playboy. Er lagen steeds andere beha’s op de vloerbedekking, en vaak niet eens in de slaapkamer!’

‘Eruit!’

‘Je ziet erg pips,’ zei ze toen ik haar naar de voordeur loodste.

‘Ik moet al een paar dagen ’s ochtends overgeven,’ zei ik. ‘Ik dacht dat het mijn tijd van de maand was, maar... nou ja.’

‘Ik zou even langs de dokter gaan, kind,’ zei ze toen ik de deur opendeed. ‘Klinkt alsof de overgang elk moment kan beginnen.’

‘Ik ben niet in de overgang!’ zei ik vol afschuw.

‘Wanneer hing voor het laatst de vlag bij je uit?’ vroeg ze terwijl ze de deur uit stapte.

‘Gaat je niks aan.’

Toen drong het tot me door dat de laatste keer in, wanneer... november? was geweest.

‘Menopauze, schat.’ Ze knikte wijsgerig. ‘Krijgen we uiteindelijk allemaal.’

‘Mag ik alsjeblieft die sleutel terug, Ethel?’

Ze legde hem met tegenzin in mijn uitgestrekte hand en liep stampend weg.

‘En ik ben niet in de overgang!’ riep ik haar na.

‘Nou, gefeliciteerd, kind.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Dan ben je vast zwanger!’ Ze klapte het hekje dicht en beende de straat in.

Ik ging weer naar binnen en probeerde een paar dozen uit te pakken, maar ik hoorde steeds Ethels woorden: ‘Nou, gefeliciteerd, kind, dan ben je vast zwanger.’

Door angst gegrepen pakte ik mijn jas, liep naar Boots bij Marylebone Station en kocht daar een zwangerschapstest. Ik leek wel gek. Wat moest ik met een zwangerschapstest? Ik ben vierenveertig en ik heb een zoon van in de twintig.

Het zal toch wel de menopauze zijn, dacht ik toen ik in de rij voor de kassa stond. Maar dat kleine beetje trots gaf me hoop dat ik nog vruchtbaar was, in elk geval nog zo vruchtbaar dat ik een keer mijn menstruatie over kon slaan.

Ik keek naar het meisje achter de kassa toen ze de zwangerschapstest scande en mijn creditcard door de kaartlezer haalde. Wat zou ze denken: koopt ze die voor haarzelf of voor haar puberdochter? Ik besepte dat ik, hoe je het ook bekeek, een vrouw van middelbare leeftijd of een grootmoeder kon zijn.

‘Ik werk met probleemjongeren,’ zei ik om haar op een dwaalspoor te brengen, maar ze keek slechts verveeld en stopte de test in een zakje.

Thuisgekomen scheurde ik haastig het doosje open en onhandig balancerend op de wc plaste ik op het staafje. De technologie is al zo geavanceerd geworden dat ik bijna van de wc viel toen er geen blauw streepje verscheen, maar wel de woorden: 9 WEKEN ZWANGER.

Er ging een rilling door me heen. Ik schudde mijn hoofd en scheurde de verpakking van de tweede test om ook daaroverheen te plassen, maar ik had geen urine meer. Ik zocht naar het tandenpoetsglas, maar dat zat nog in een verhuisdoos. Vloekend hees ik mijn broek op, rende naar beneden en vulde een bierglas dat ik snel leegdrank, waarbij het water langs mijn mondhoeken op mijn t-shirt droop.

De voordeur klapte dicht en Rocco stormde binnen, gevolgd door Adam.

‘Ha, lekker ding,’ zei hij. Hij haalde de kranten uit een tasje en legde ze op het keukeneiland. Rocco dronk wat water uit zijn bak en rende daarna de keuken uit.

‘Heb je een vruchtbare ochtend gehad?’ vroeg Adam.

‘Wat?’

‘Je zei toch dat je misschien ging uitpakken?’ Hij keek om zich heen naar de kartonnen dozen.

‘O, ja, ja...’ Ik knikte, streek mijn haar glad en probeerde normaal over te komen.

‘Hé, hé!’ Grijnzend hield hij het meisje op pagina drie van *The Sun* omhoog. Ze trok een pruillip en haar tepels prikten door een doorzichtig nat t-shirt. Ik keek omlaag en zag dat mijn eigen t-shirt doorzichtig was geworden.

‘Jasses!’ snauwde ik, terwijl ik mijn armen over mijn borsten kruiste.

‘Jij bent echt veel sexyer dan zij,’ zei Adam gniffelend. ‘Wat dacht je ervan om je eens over het kookeiland te buigen?’

‘Misschien straks...’

Adam deed de koelkast open en zette een vers pak melk in de deur. Hij stak zijn hand naar binnen.

‘Weet je, misschien is de koelkast de oorzaak van je misselijkheid. Hij voelt een beetje warm... misschien is de inhoud niet koud genoeg. Ik eet geen hummus. Jij wel. Misschien heb je hummus gegeten die over de datum was?’

‘Misschien...’ zei ik. Alsof hij geroepen werd, verscheen Rocco in de deuropening, kwispelend, met de zwangerschapstest tussen zijn tanden. Hij liet een onbeschaamd opgewonden blafje horen, in de veronderstelling dat er een spelletje achternazitten zou volgen, en schoot toen weg. Ik rende hem achterna de woonkamer in, waar hij op de rugleuning van de bank sprong.

‘Rocco, hier, NU!’ zei ik.

‘Of wil je je liever over de bank buigen?’ vroeg Adam, die de kamer binnenkwam terwijl hij zijn overhemd losknoopte. ‘Wat heeft Rocco in zijn bek?’

Rocco spuugde de test uit op het kussen van de bank.

‘O, dáár is mijn iPod,’ zei ik, en ik graaide het testje weg.

‘Is jouw iPod niet groen?’

Ik hield de test achter mijn rug en beet op mijn lip.

‘Coco, wat is dat?’ vroeg hij. Ik haalde diep adem en liet het hem zien. Ik zag hoe het kwartje langzaam bij hem viel. Hij keek van de test naar mij. Rocco blafte weer.

‘Nee... Nee...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘We hebben toch... condóoms gebruikt.’

Hij ging op de bank zitten. Ik liet me naast hem zakken.

‘Weet je nog, die ene keer? Voordat de *X Factor*-liveshow begon,’ zei ik.

Adam pakte de test en staarde ernaar. ‘Verdomme, zeg. We worden samen ouders!’ zei hij grijnzend. Ik schrok van het gemak waarmee hij dat zei.

‘Wacht even, wacht even, wacht even... Is dat zo?’ zei ik.

‘Ja, toch?’ Adams gezicht betrok. ‘Wanneer ben je erachter gekomen?’

‘Toen jij net de deur uit was.’

‘Heb ik er iets over te zeggen?’

‘Ik heb nog niets besloten. Ik had nauwelijks de tijd om op een staafje plastic te plassen en door het lint te gaan!’

‘Wil je het niet?’

‘Ik weet het niet... Ik ben vierenveertig, ik heb al een zoon, jij hebt al een dochter.’

‘Coco. Een kind is zo’n fantastische ervaring!’

‘O, ben jij een deskundige?’ vroeg ik. ‘Jij hebt je aandeel geleverd, tien minuten voordat *X Factor* begon, meer was het niet.’

‘Wacht even!’

‘Nee, Adam. Ben je gek geworden? Ik, een kind krijgen?’

‘Waarom niet?’

‘Waarom niet? Dan word ik dik, ik krijg aambeien en nog meer striae dan ik al heb. En als ik de martelgang van de geboorte achter de rug heb, is het nog niet voorbij – jarenlang poepluiers verschoenen en de verantwoordelijkheid dragen voor het leven van een ander wezen. Tot slot zwaaien we het kind uit als het gaat studeren, als het tenminste geen drugsverslaafde of pornoster gaat worden, en dan ben ik –’

‘Dan ben jij tweeënzestig,’ zei hij behulpzaam.

‘TWEEEËNZESTIG! Jij wordt als man alleen maar aantrekkelijker, ze zullen denken dat ik je moeder ben als we op straat lopen... Mijn carrière komt net van de grond, en ik wil nog een paar mooie vakanties kunnen vieren.’

Ik voelde een diepe snik opkomen en barstte in tranen uit. Adam trok me in zijn armen.

‘Stil maar, het komt goed,’ zei hij terwijl hij mijn haren streelde. Rocco blafte en legde zijn pootjes op mijn been.

‘Laten we nog een test doen,’ zei Adam. ‘Ze zijn niet honderd procent betrouwbaar...’

‘Oké,’ zei ik hoopvol.

We renden naar boven en ik plaste op het tweede staafje. 9 WEKEN ZWANGER, stond er weer.

‘Hoe betrouwbaar zijn die dingen?’ vroeg ik.

‘Zwangerschapstests zijn zevenennegentig tot negenennegentig procent betrouwbaar,’ zei Adam, die de bijsluiter zat te lezen.

Ik klampte me vast aan die twee procent kans en stuurde Adam naar de winkel om er nog meer te kopen.

Verscheidene glazen water later zaten we allebei op de rand van het bad te staren naar acht zwangerschapstests die in een rijtje op de radiator onder het raam lagen.

Op alle tests stond: 9 WEKEN ZWANGER.

‘Je moet een afspraak maken bij de dokter,’ zei Adam, die, nu het allemaal tot hem was doorgedrongen, was gekalmeerd.

‘Denk je dat er een probleem is?’

‘Natuurlijk niet, maar je moet wel een controle en een echo laten doen, toch? Bestond de echografie al toen je Rosencrantz kreeg?’

Ik keek hem even verontwaardigd aan.

‘Wat?’ zei hij.

‘Natuurlijk was die er al, in 1989!’

Ik ga morgen naar de dokter. Het is toch niet normaal dat ik een leesbril op moet zetten om het nummer van de praktijk te vinden voor een zwangerschapsconsult?

Woensdag 4 januari

Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst bij de dokter ben geweest. En al helemaal niet bij een zwangerschapskliniek sinds Madonna jong en vruchtbaar was, en ‘Papa Don’t Preach’ zong. Alhoewel, dit keer heb ik geen vader die me kan veroordelen, alleen maar de hele wereld. Tegenwoordig kijkt niemand meer op van een niet-geplande zwangerschap (wat een goede zaak is), maar vrouwen

op leeftijd die een kind krijgen heeft iets, ik weet niet, iets wanhopig? Iets hunkerends? Ik had een heel verhaal klaar voor het geval iemand me zou vragen waarvoor ik in de praktijk was.

‘Eeltknobbels.’ Ik zou een lachje produceren. ‘Jarenlang designerschoenen gedragen en gefeest!’ En ik zou Adams arm strelen wat zou betekenen dat ik alleen van die eeltknobbels af wilde om te kunnen blijven feesten. Maar wat ik in een zwangerschapskliniek zou moeten met een eeltknobbel weet ik niet.

’s Ochtends om kwart voor acht leek de wachtkamer wel een die-rentuin. Ik kan me niet herinneren dat kleine kinderen zich zo wild gedragen. Ik kan me in elk geval niet herinneren dat ze zo veel prikkels te verwerken krijgen. Moeders brachten vroeger nooit hele speelkamers mee, inclusief een mini-dvd-speler. Een aantal van hen was bezig fruit uit een tupperwaredoos in stukjes te snijden voor hun ongeïnteresseerde schatjes, en die kinderen – die zagen er zo idioot modieus uit!

‘Hij heeft echt coole sportschoenen.’ Adam wees naar een vijfjarig jongetje dat zich papaja liet voeren terwijl hij op zijn iPad een aflevering uitkoos van *Pieter Post*.

‘Niet in de winkel kopen, hoor. Die schoenen zijn online goedkoper. Al zijn ze misschien niet uw maat,’ zei een uitgeput uitziende moeder twee stoelen verderop. Ze had een enorme jas, een legging en sportschoenen aan. Naast haar stonden twee buggy’s, en uit een berg zacht speelgoed klonken melodietjes en piepjes. Twee kleuters zaten aan haar voeten op een telefoon of een tablet – iets met een groot scherm – naar *Finding Nemo* te kijken. Rondom stonden een stuk of zeven boodschappentassen. Ze zag er afgepeigerd uit, maar ik kon nog net zien wie ze was geweest: een drukke, slimme carrièrevrouw die nu met vermoeide ogen de wereld in tuurde.

‘Ik ben hier voor mijn eeltknobbels,’ zei ik. ‘Ze doen erg veel pijn.’

‘Wil je mammiedrankje?’ vroeg het jongetje terwijl hij zijn ogen even losrukte van *Finding Nemo*. ‘Dat helpt als het pijn doet...’

‘Kijk jij maar als een brave jongen naar Nemo,’ snauwde de vrouw, en ze keek met een gepijnigd lachje onze kant op. Het jongetje negeerde haar, bukte zich en trok een fles chardonnay uit een van de boodschappentassen.

‘Mammie zegt dat mammiedrankje helpt als je pijn hebt,’ zei het jongetje. Met enige inspanning stak hij de fles met twee handjes naar me toe.

‘Nou stil wezen en naar die verrekte film kijken!’ brulde ze, terwijl ze de fles uit zijn handen griste. Het jongetje begon te huilen; het klonk zacht en jankerig, als van een vliegtuig vlak voor de landing.

‘Ach nee, mammie meende het niet...’ zei ze op schuldbevuste toon.

Gelukkig werd toen mijn naam omgeroepen.

We gingen de praktijkkamer binnen en de dokter, een kerel op leeftijd, keek amper op toen ik hem vertelde dat ik zwanger was. Zelfs als Adam had gezegd dat hij zwanger was, had die vent niet opgekeken. Hij drukte een paar toetsen op zijn computer in en zei: ‘Ik heb u op de lijst gezet voor een consult bij de verloskundige, u mag nu weer naar de wachtkamer.’

We sjokten de deur uit. De vrouw van het mammiedrankje werd nu binnengeroepen. Ze haastte zich weg, zo snel als een vrouw met twee kinderen en een berg speelgoed dat kan.

Even later werd ik bij de verloskundige geroepen.

‘Blijf jij maar hier,’ zei ik tegen Adam. ‘We zijn nog niet zo lang getrouwd en ik wil je illusie niet aan gort helpen door mij in stijgbeugels te zien liggen.’

‘Dat doen ze toch niet op de eerste afspraak?’

‘Maar ik moet waarschijnlijk wel ergens in plassen...’

‘Oké, liefje.’ Hij gaf me een kus. ‘Ik blijf hier, het komt goed.’

Een parmantige jonge verloskundige, die niet veel ouder kan zijn dan Rosencrantz, ontving me. Wat is dat toch met die nieuwe gene-